

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructæ

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

668. An dicta redemptio pensionis quòad ipsum jus anticipatis solutionibus citra auctoritatem Papæ facta sit simoniaca.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

dere, nisi lex scripta prohibeat, ergo futuras pensiones licet vendere, & emere, cum id nullâ lege scriptâ sit vetitum. His accedit, quod pensio conceditur tanquam alimentum in subsidium vitæ; sed is, cui annua debentur alimenta, potest anticipatis solutionibus ea vendere, & is quæ ea debet, potest illa redimere &c. Quam sententiam etiam sibi non placere dicit Azor; eò quod pensio non sint fructus, sed jus exigendi fructus ex beneficio alterius, illudque sit jus quoddam spirituali annexum, & licet dictos fructus pensionis futuros ad tempus, vel etiam ad totum vitæ suæ tempus locare, vel vendere anticipatis solutionibus in foro conscientia juxta jus commune pensionarius possit, sine ulla Superioris auctoritate, ut ipsemet Azor tradit *loc. cit. q. 11. sub hac limitatione*; nisi usus Curia Romanæ, vel iudicium forense obtineat; uti idem absolute tenet ex Bonacina, Barbof. supra ¶ non secus ac usus uctuarius retento ipso jure usus fructus locare, & vendere potest alteri fructus, ita ut penes unum sit jus pensionis, vel usus fructus, & penes alteram emolumentum & commodum, ut dictum alibi; jus tamen ipsum pensionis pensionarius vendere, nec illud beneficiarius anticipatis solutionibus redimere possit sine Papæ auctoritate; quia id verus usus Curia Romanæ. Addit tamen etiam Azor, *cit. n. 11. in fine*, locationem quoque talem, & venditionem fructuum in iudicio habendam suspectam (intellige, ac si jus ipsum distraheretur) præsertim si ista locatio fieret in perpetuum, seu ad vitam pensionarii. De cetero rationem pensionis præter usum illum Curia hæc dat Lotterius *loc. cit. n. 9. 4.* Quod ista extinctio per viam illam redemptionis sit contra mentem Papæ, utpote qui voluit pensionem deservire pro alimento pensionarii exemplo militaris stipendii, quod utcumque remissibile sit, vel gratuito cessibile, non possit tamen pactione aliquâ obligari, juxta *l. 4. c. de exeq. re judic.* Eandem rationem, nimirum, quod pensio cedat in causam alimentorum, & super alimentis futuris non possit transigi sine auctoritate Superioris, datur Gigas, & Duaren. apud Garc. *loc. cit. n. 30.* cui ea displicet, eò quod non omnis pensio cedat in causam alimentorum, sed illa tantum, quæ dicitur sine causa, quæ datur Clerico cum clausula, ut *commodius sustentetur*. Quæ clausula operetur, ut pensio alimentorum causa videatur assignata, & tamen secundum stylum in redemptione pensionis conjusibet, etiam quæ assignatur ex causa resignationis sive cessionis, ne ex ea nimium detrimentum patiat, requiritur auctoritas Superioris. Quin &, si ex dicta causa adhibenda auctoritas Papæ in redemptione pensionis, sufficeret quoque, ut ait Garc. *n. 34.* auctoritas Ordinarii, utpote quæ sufficit in redemptione alimentorum, juxta *l. cum hi. de transact.* Item possit illa auctoritas suppleri juramento, quod ipsum admitti à Gigante, ait Garc.

4. Respondeo quartò: Possè dictam redemptionem pensionis quò ad jus ipsum illius penitus extinguendum fieri anticipatis solutionibus, interveniente auctoritate Papæ citra omnem simoniæ labem aut suspicionem, extra dubium est. Azor. *loc. cit. q. 9.* citans Gig. *de pens. q. 87.* Gamb. *de off. leg. l. 6. n. 123.* cum commun. pro quo ut bene inquit Azor, unus sufficiat pensionum sic redemendarum usus. Nequaquam tamen fieri posse redemptionem pensionis auctoritate Nuncii Apostolici, signanter asserit Garc. *loc. cit. n. 35.* nisi ad hoc habeat specialem facultatem, quam credit illum non habere.

5. Respondeo quintò: Quod ad praxin & modum hujus redemptionis spectat, non solet Papa dimittentibus beneficia pensiones reservare, & hæc simul facultatem concedere, ut ipsis ex toto pensiones solvantur anticipatis solutionibus; sed reservat simpliciter pensionem, & postea seorsim ac divisim facit liberam potestatem, & optionem, ut, qui annuam pensionem solvendam habet, redimere eam possit anticipatis solutionibus. Azor. *cit. q. 10.* qui etiam ait, teste Gigante, solere pensionem redimi anticipatis, vel 6. vel 7. ad summum solutionibus anticipatis, consideratâ pensionarii ætate, quemadmodum sic redimi solent alimenta à debente illa.

Questio 668. An dicta redemptio pensionis, seu extinctio illius quò ad ipsum jus anticipatis solutionibus citra auctoritatem Papæ facta, sit simoniaca?

1. Respondeo: In hoc proflus non convenire RAA. nam primò tradit Azor. *loc. cit. q. 11.* talem redemptionem habere speciem simoniæ. Item *q. 10. in fine* ait, usum Curia Romanæ, ut non nisi Romani Pontificis assensu redimatur, meritò introductum ad omnem simoniæ speciem evitandam, & ne alioqui ipsa beneficia venalia reddantur: & hinc fieri, ut, qui privato jure & auctoritate pensionem redimit, peccet quidem, & meritò puniri possit, non tamen incurrat simoniæ pœnas, in quas incidunt, qui beneficium pecuniâ permurant.

2. Secundò talem redemptionem, vel translationem absolute simoniacam, & invalidam pronunciant Card. de Luc. *de pens. d. 5. n. 3.* pro quo citat Toud. *tr. de pens. c. 57. n. 1.* Garc. *p. 1. c. 5. n. 20.* citans pro hoc quamplures, & signanter *n. 23.* Henric. *in sum. l. 13. c. 13. §. 2.* qui dicit, post Constitutionem Pii V. imponentis pensionario recitationem officii B. Virginis, pensionem redimere sine licentia Papæ esse simoniacum, & fieri nulliter, etsi propterea non incurratur excommunicatio. Ante Pium V. tamen pensionem reputatam redimibilem, in quo postremo, dicit Garc. eum falli. Item esse dictam redemptionem absolute simoniacam, tenere videtur citato Laym. *Th. mor. l. 4. tr. 10. c. ult. §. 5. n. 48.* Barbof. *juris Eccles. l. 3. c. 11. n. 20. & 21.* ubi, postquam dixisset, vendentem, aut redimentem privatâ auctoritate pensionem temporalem, videri reuin simoniæ contra jus humanum, addit: at pensio Clericalis est materia simoniæ non solum contra jus humanum, sed etiam Divinum, ubi recepta illa Constituit. Pii V.

3. Tertiò, distinguit Lott. & primò quidem pensionem, dum reservata ex causa cessionis, vel resignationis beneficii, redimere, seu extinguere anticipatâ aliquot annatarum solutione, esse simoniacum, indeque aperiiri viam venditioni beneficiorum, neminem non videre, asserit *l. 3. q. 29. n. 93.* diceus, id ipsum notari quoque à Gigante *de pens. q. 87. sub n. 7.* negat tamen Lott. *ibid.* hinc sequi talem pensionem non esse quid merè temporale; cum, cur non possit talis pensio redemptione extingui, alia evidentior & firmior sit ratio, nempe quòd per talem redemptionem aperiatur via nundinationi beneficiorum. Uti eandem rationem indicat Azor. *loc. cit. q. 9.* sic enim posset quis resignare beneficium ea lege, ut reservetur sibi certa pensio, & insuper ut ea pensio pretio anticipato solvatur, seu redimatur, quæ qui faceret, beneficium ipsum

vendere merito crederetur. Nam dum beneficium resignas Titio, pacto cum eo inito, ut pensionem v.g. Ducatorum, quam tibi reservas singulis annis solvendam, redimat 140. Ducatis, statim solutis, perinde est, ac si dares illud beneficium pretio 140. Ducatorum recepto. Azor. *loc. cit.* Dein, dum pensio non est imposita ex causa cessionis seu resignationis beneficii, vel ex alia causa, ex qua possit argui pactio circa ipsum beneficium cedendum aut resignandum, eam redimere sine auctoritate Papæ, negat esse simoniacum. n. 96. hinc formalibus; Auctoritas Apostolica est perpetuo necessaria; sed non erit perpetuo necessaria pro abitergenda labe simoniæ, nisi ea tenus, quatenus processerit pensio ex causa cessionis seu resignationis beneficii, vel alia, ex qua argui possit pactio circa ipsum beneficium cedendum, aut resignandum. Et ita intelligendos ait omnes, qui nimis effuso sermone pronunciarunt, redimentem pensionem sine auctoritate Papæ committere simoniam, qui sunt multi, cum quibus etiam sentit Moneta *de distrib. quotid. p. 2. q. 18. n. 12.*

4. Quarto Castrop. *tr. 17. d. 3. de simon. p. 13.* postquam n. 3. pensionem soli clerico concessam divisisset quadrifariam; nempe in eam, quæ datur pauperi clerico in sustentationem, Quæ datur Parocho seni non valenti amplius deservire, ut se sustentet, beneficium ejus alteri collato. Quæ datur renuncianti beneficium, quod pacifice possidebat. Quæ datur ad litem in beneficio sedandam. Dixissetque cum Valent. *d. 16. p. 3.* quem citat, de omnibus hinc pensionum clericalium speciebus, esse simoniam juris Divini, vendere has pensiones auctoritate propria, ubi Bulla Pii V. edita 1571. in Bullario 138. recepta observatur; eò quod in dicta Bulla Papa pensiones annexat titulo spirituali, obligando pensionarios ad recitationem officii B. Virginis, quo posito, ut ait, cum pensio nihil sit aliud, quam jus percipiendi fructus (intellige, ex alieno beneficio) medio spirituali officio, cum hoc officium invendibile sit, etiam jus percipiendi fructus ab illo inseparabile, fore invendibile. Ubi verò dicta Bulla recepta non est, vendere dictas pensiones esse simoniam juris humani; eò quod ex stylo Curie prohibetur, eas vendi, & venditores tanquam simoniaci puniantur. Denique à n. 10. sentit cum eodem Valent. *loc. cit. l. 2. c. 35. dub. 22. n. 124. Tollet. l. 5. c. 92. n. 6. dicto 3. Suar. l. 4. de simon. c. 26. n. 24. & 16.* quos citat; quamlibet dictarum clericalium pensionum redimi posse propria auctoritate sine simonia. Rationem dat ex Valent. quia, quod per se & immediate acquirit titularis, seu possessor beneficii pensione gravari, redimendo pensionem, est immunitas & libertas ab obligatione & onere pendendi quotannis ex fructibus illius tantam quantitatem, libertas autem hæc non sit spiritualis, neque spirituali per se annexa; nam esto, inde sequatur beneficium beneficiario fore magis utile, & eum facultatem habere retinendi sibi omnes fructus, hoc tamen est extrinsecum & accidentarium redemptioni pensionis, utpote quæ non per se respicit hanc utilitatem, sed solum dictam immunitatem. Atque ita diluit quoque fundamentum opinionis contrariæ, quod proposuerat n. 9. nimirum, quod beneficiarius redimens pensionem reddat beneficium sibi magis utile, quia potest jam percipere partem illam fructuum, quam solvere tenebatur loco pensionis; potestas autem, seu jus colligendi illam partem fructuum sit annexa titulo

spirituali, cum sit propter officium, non secus ac potestas percipiendi ceteras partes fructuum. Addit quoque Castrop. *cit. n. 10.* pro confirmatione, quod redemptio pensionis nihil aliud sit, quam quædam anticipata solutio fructuum, quos singulis annis beneficiarius tenebatur prestare. Ac tandem concludit, his non obstantibus, ad redemptionem pensionis semper solere intervenire auctoritatem Papæ, non quia ea necessaria, sed ad majorem securitatem, & quia jam ex stylo Curie hoc sit receptum.

Quæstio 669. An pensio cassata, seu viâ redemptionis extincta, anticipatâ solutione cogat literis Apostolicis?

Respondeo: non sufficere supplicationem manu Papæ signatam; sed in super expeditionem litterarum Apostolicarum esse omnino necessariam in hac non libera, seu non gratuita extinctione pensionis, ita ut ante expeditionem illarum sit locus penitentia, tenet Lot. *l. 1. q. 42. n. 10.* Contrarium tradit Corrad. *pr. benef. l. 5. c. 6. n. 55.* hinc expressis: neque literæ Apostolicæ requiruntur, quando pensio de consensu pensionarii cassatur & extinguitur, etiam nonnullis anticipatis, seu anticipandis solutionibus; tunc enim sola Signatura supplicationis super hujusmodi cassatione sufficit cum clausula; quod illa tam in judicio, quam extra illud fidem faciat. Idem tradit Card. de Luc. *de pens. d. 5. n. 3.* ubi talis est recepta praxis, quod super hujusmodi extinctionibus (intellige quæ sūt mediante pecuniâ, seu redemptione per anticipatas aliquorum terminorum solutiones; de his enim immediate ante fuerat locutus) obtinetur beneplacitum Apostolicum, pro quo sufficit sola supplicatio signata manu Papæ, absque expeditione litterarum &c. Et d. 22. n. 4. ubi stylus est, sive cassatio pensionis fiat motu proprio, sive ex conventionem partium ob aliquorum terminorum anticipatam solutionem non expediendi litteras; sed quod sola supplicatio signata manu Papæ sufficiat ex Decreto in eadem supplicatione adjecto solito. citat pro hoc Tond. *de pens. c. 28. n. 26. Garc. p. 6. r. 2. m. 13. &c.* qui tamen ibi non loquitur de literis expediendis super pensionis extinctione per dictam ejus redemptionem, sed super illius translatione.

Quæstio 670. An pensio cassata possit deinceps exigi?

Respondeo: Pensio semel extincta, sive gratuita cassatione, sive mediâ redemptione, amplius non reviviscit, licet titularis, seu is, qui pensionem solvebat, de novo se obligaret ad solvendum illam; quia beneficium semel liberatum ab onere pensionis, non potest per beneficiarium iterum reduci ad servitutem sine nova auctoritate, & solemnitatibus requisitis in reservatione pensionis. Ventrigl. *to. 2. annot. 11. §. 3.* citans Marechot. *var. resol. l. 2. c. 18. n. 24. & 25.* Cassat. *de pens. decis. sim. n. 6.* Procederetque id ipsum, etiam si titularis confiteretur, cassationem fuisse factam per metum, ex Marechot. *loc. cit. n. 26.* astringit Ventrigl. *loc. cit.* dum tamen aliunde de dicto metu sufficienter per alias probationes, quam titularis confessionem, constaret, pensio non quidem revivisceret, sed diceretur nulliter extincta, adeoque perfolvenda, Ventrigl. *loc. cit.* Sic quoque tradit Card. de Luc. *de pens. d. 22. n. 2.* quod quamprimum cassata pensio (loquitur de cassatio-